

CAMPANYA INSPECTORIAL 2018 / 2019

“PRIMER, ELS ÚLTIMS”

“El vostre Pare del cel no vol que es perdi ni un de sol d'aquests petits” (Mt. 18, 12 - 14)

RECÉS 2: EL BON SAMARITÀ

I qui és el meu proïsme?

Preguem

Prenem consciència del bé que fem i que tenim ocasió de fer cada dia allí on vivim i amb les persones amb qui compartim treball, amiat, convivència, comunitat... Ens alegrem de les possibilitats que tenim, però també reconeixem les nostres misèries.

Demaneu el do de deixar de banda maldecaps i preocupacions, i d'obrir-nos a la seva Paraula i deixar-nos guiar per ella.

Demaneu el do de comprendre l'Evangelí que contemplarem i de conèixer, estimar i seguir millor Jesucrist i donar-lo a conèixer als altres.

Fets de vida

Qui acostumen a ser els últims en la societat? Qui són els “rebutjats” del nostre entorn?

Aportem notícies que hem escoltat o bé situacions que hem presenciat nosaltres mateixos.

Lc 10,25-37

✓ Llegim l'evangelí:

Llavors, un mestre de la llei es va aixecar i, per posar a prova Jesús, li va preguntar: -Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna?

Jesús li digué: -Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?

Ell va respondre: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix».

Jesús li digué: -Has respost bé: fes això i viuràs.

Però ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: -I qui és el meu proïsme?

Jesús va contestar dient: -Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment

un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que anava de viatge va arribar a prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el duqué a l'hostal i se'n va ocupar. L'endemà va treure dos denaris i els va dona a l'hostaler dient-li: -Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més.

Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans de ls bandolers?

Ell respongué: -El qui el va tractar amb amor.

Llavors Jesús li digué: -Vés, i tu fes igual.

Comentari bíblic

Tot el món és el nostre proïsme

La paràbola del bon samarità va precedida d'un diàleg de Jesús amb un mestre de la Llei de Moisès sobre el manament més important. La pregunta que fa a Jesús no és supèrflua, si tenim en compte que la tradició jueva reconeix 613 mandats continguts entre els llibres de la Torà; no tots, evidentment, de la mateixa importància. Jesús retorna la qüestió al mestre perquè es posicioni, i aquest selecciona dos dels 613 preceptes, als quals concedeix la màxima importància: Estima el Senyor amb tot el cor (cf. Dt 6,4) i estima els altres com a tu mateix (cf. Lv 19,18b).

El primer dels dos preceptes forma part de l'inici d'un conjunt de textos de la Torà que els bons jueus reciten encara avui tres vegades al dia, com una espècie de professió de fe: l'anomenada oració del Shemà o Escolta Israel! (Cf. Dt 6,4-9; 11,13-21; i Nm 15,37-41). El segon, extret del llibre del Levític, forma part d'un conjunt de normes de caràcter social, i ve a ser com el resum de totes elles.

Jesús lloa la resposta del mestre de la Llei perquè la comparteix. I aquesta lloança que rep li dóna peu a una segona pregunta: qui és el meu proïsme? Aquesta pregunta pot resultar innecessària, ja que per a nosaltres el proïsme són tots els altres; però no era així en temps de Jesús, ja que en l'Antic Testament la paraula hebrea, que traduïm ordinàriament per proïsme, té el significat ordinari de veí. I així, quan l'Antic Testament mana estimar el proïsme està manant d'estimar els parents i veïns, és a dir, als qui són dels nostres.

I s'entén que Jesús respongui amb una paràbola en la qual traspassa la frontera dels nostres. Ni el sacerdot ni el levita actuen com a proïsme del pobre malferit. En canvi, un heretge samarità és qui s'acosta a socórrer el ferit. Un que no és dels nostres es compadeix i actua. Ell sí que ha sigut el proïsme del malaurat robat i malferit!

Aquesta paràbola ha servit per donar el sentit cristià del terme proïsme: ja no són només els parents, veïns i amics; sinó també els altres, els qui no són dels nostres; o, fins i tot, els qui són

els nostres enemics, com el cas del samarità. Tots són el nostre proïsme!

- ✓ Tornem a llegir personalment amb calma el text evangèlic.

Què anem descobrint de Jesús? Quina Bona Notícia em vol transmetre?

- ✓ A la llum d'aquesta paràbola pensem en les experiències personals, d'Església, de comunitat religiosa o educativa. I ens preguntem si estem en línia evangèlica i salesiana.

Evidentment, quan Jesús explica la paràbola al mestre de la Llei li està donant a entendre que ell no solament està d'acord amb el Bon Samarità, sinó que ell està obrant com ell. Jesús mateix és el primer Bon Samarità que posa en acció la misericòrdia amb els seus gestos, amb la seva pròpia vida posada a disposició de tot el proïsme, fins a la mort. Un Jesús que es col·loca en lloc del Temple, sacrificis, dissabtes, lleis...

Jesús ens invita a fer-nos la pregunta: qui és el teu proïsme?

El sacerdot i el levita entenien la recerca de Déu com una professió. La seva "professió" era buscar Déu seguint la tradició religiosa oficial. Però, resulta que tot i veure el malferit, no s'entretenen a mirar-lo o no gosaven fer-ho, no fos cas que s'haguessin de compadir amb totes les conseqüències que això comporta.

Martin Luther King, comentant aquesta paràbola en "La força d'estimar", afirma que el sacerdot i el levita es van preguntar: "Què em passarà si m'entretinc a socórrer a aquest desgraciat?" En canvi el samarità es va preguntar: "Què li passarà a aquest home malferit si no m'aturo a ajudar-lo?". Són dues maneres de mirar la realitat. En la primera començo per mirar-me a mi mateix: jo, primer. En la segona, l'altre és el primer. Aquesta segona és la manera de mirar de Jesús.

Qui és el meu proïsme?

qui no m'espero. El proïsme no l'escullo jo, sinó que me'l trobo pel camí sense tenir ocasió d'evitar-lo, de canviar de vorera. Com el samarità, sóc capaç d'apropar-me i de mirar-lo amb atenció?

qui no em convé, perquè em farà perdre el temps i potser la jornada, i encara hauré de posar-hi diners. Com el samarità, sense fer càlculs oportunistes de perillositat, em deixo dur per la compassió que em produeixen els més vulnerables?

qui produeix ferides en la imatge. Segurament em tacarà amb la seva sang. Farà mal a la meua imatge. Em deixarà malament més d'una vegada. Com el samarità, passo a una acció concreta, eficaç?

qui no em podrà retornar tot el bé que li hauré fet. Qui és l'últim no té mitjans per a pagar-me. No és això mateix el que em passa a mi amb Déu? Com diu el salm: *Com pagaré al Senyor tot el bé que m'ha fet?* (Salm 116,12). Com el samarità.

qui no pensa com jo. El samarità no veu un enemic en el jueu malferit, sinó un home que ho està passant malament. És l'últim: bé es mereix totes les atencions. No és un adversari; és un germà.

Aportem testimonis

Pensem en persones concretes que encerten a actuar evangèlicament quan s'han trobat.

Oració personal

M'imagino Jesús, l'autèntic bon samarità, davant meu i parlo amb ell, com un amic ho fa amb un altre amic. Li obro el cor, li comunico tot allò que porto dintre després de llegir aquest text evangèlic.

Potser jo també porto ferides en el cor o em sento poc valorat o menyspreat. I percebo com Déu es fixa en mi, m'acull, em tracta amorosament, em renta les ferides. I li dono gràcies per la consideració que m'ha mostrat. Perquè, malgrat de ser l'últim, sé que en el seu cor sóc el primer.

Crides

Vés, i tu fes igual. Jesús em demana concretar un compromís. Em vull veure'm compromès en allò que ell m'ensenya avui?